

Zilele de naștere și originea lor păgână

de Paul Cristian Ionașcu

Vizitați: yeshuaistheway.org

Originea zilelor de naștere este în Egiptul antic. Potrivit Scripturilor, prima persoană care și-a serbat ziua de naștere este Faraon; „*A treia zi, era ziua nașterii lui Faraon. El a dat un ospăț tuturor slujitorilor săi ...*” (Genesa 40:20).

La început, creștinii au considerat ziua de naștere un ritual păgân.¹ În primele sute de ani de existență, Biserica creștină a considerat ziua de naștere a unui om un lucru rău. În jurul secolului al IV-lea, creștinii și-au schimbat atitudinea și au început să sărbătorească ziua de naștere a lui Isus ca sărbătoare a Crăciunului. Biserica a acceptat-o și pentru a-i atrage de partea lor pe cei care sărbătoreau Saturnaliile romane.

Rădăcinile zilelor de naștere sunt în superstiție, magie, ocultism. Iată ce spunea un articol al unei reviste:

„Diversele obiceiuri care însoțesc astăzi aniversarea zilei de naștere au o lungă istorie. Ele își au rădăcinile în magie și religie. Obiceiurile de a transmite felicitări, de a oferi daruri și de a sărbători evenimentul — la lumina lumânărilor — aveau în vechime rolul de a-l ocroti de demoni pe cel sărbătorit și de a-i garanta siguranța pentru următorul an de viață. ... Până în secolul al patrulea, creștinismul a respins sărbătorirea zilei de naștere, considerând-o un obicei păgân”.²

Cei care au adăugat lumânările sunt grecii, ei oferind prăjituri în formă de Lună (Luna lui Artemis), în semn de prețuire pentru această zeiță. Pentru a reda strălucirea Lunii și frumusețea ei, grecii aprindeau lumânări pe care le puneau pe aceste prăjituri, totul pentru a obține un efect strălucitor. Cel mai probabil, grecii au luat ideea celebrării zilei de naștere de la egipteni.

Ralph Linton afirmă:

„Grecii credeau că orice persoană are un spirit ocrotitor, sau demon, care asistă la nașterea ei și veghează asupra ei în cursul vieții. Acest spirit avea o relație mistică cu zeul a cărui zi de naștere corespundea cu cea a persoanei. Romanii împărțeau și ei această concepție. ... Această idee s-a înrădăcinat în gândirea religioasă a oamenilor, iar o reflectare a ei este credința în îngerul păzitor, în zâna bună și în sfântul patron. ... Obiceiul lumânărilor aprinse, înfipite în tort, a început la greci. ... Pe altarele din templu [dedicat lui Artemis] se puneau prăjituri cu miere, rotunde ca luna, și se aprindeau lumânări. ... Potrivit credinței populare, lumânările de la sărbătoarea zilei de naștere aveau o putere magică specială de a îndeplini dorințele. ... Lumânările și focurile sacrificiale au avut o semnificație mistică deosebită încă de pe timpul când omul a început să le înalțe altare zeilor săi. Lumânările sunt deci un omagiu adus copilului care-și sărbătorește ziua de naștere; ele îi aduc onoare și noroc... Felicitările și urările de fericire fac parte din sărbătorirea acestei zile. ... Inițial, ideea își avea rădăcinile în magie. ... Felicitările transmise cu ocazia zilei de naștere au

¹ The World Book Enciclopedia

² Schwäbische Zeitung (supliment al periodicului Zeit und Welt), 3/4 aprilie 1981, p. 4.

puterea de a influența în bine sau în rău, fiindcă în această zi cel sărbătorit este mai aproape de lumea spiritelor.”³

În iudaism nu se accepta ideea ca cineva să-și serbeze ziua de naștere. Patrick Fairbairn afirmă:

„În vremurile de mai târziu, evreii considerau aniversarea zilei de naștere o formă de închinare idolatră, concepție confirmată din plin de ceea ce vedeau ei în ritualurile legate de această zi”.⁴

În toată Scriptura nu vom găsi nici măcar un apostol sau profet care și-a serbat ziua de naștere sau care măcar ar fi lăsat idea că cineva o poate serba. Enciclopedia Catolică afirmă:

„Dintre toți sfinții din Scripturi, nu se relatează despre nici unul că ar fi sărbătorit sau ar fi organizat un mare banchet cu ocazia zilei sale de naștere. Numai păcătoșii erau cei care făceau o ocazie de mare bucurie cu privire la ziua în care s-au născut în această lume de pe pământ.”⁵

În Noul Testament găsim scris că împăratul păgân Irod a fost cel care și-a serbat ziua de naștere.

„Totuș a venit o zi cu bun prilej, când Irod își prăznuia ziua nașterii, și a dat un ospăț boierilor săi, mai marilor oastei și fruntașilor Galileii” (Marcu 6:21)

Matei relatează următoarele:

„Dar, când se prăznuia ziua nașterii lui Irod, fata Irodiadei a jucat înaintea oaspeților și a plăcut lui Irod. De aceea i-a făgăduit cu jurământ că îi va da orice va cere. Îndemnată de mamă-sa, ea a zis: „Dă-mi aici, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul!” Împăratul s-a întristat; dar din pricina jurămintelor sale și de ochii celor ce ședeau la masă împreună cu el, a poruncit să i-l dea. Și a trimis să taie capul lui Ioan în temniță. Capul a fost adus într-o farfurie și dat fetei, care l-a dus la mamă-sa” (Matei 14:6-11)

Din relatarea lui Matei în înțelagem că Irod a avut de ziua sa un mare ospăț la care

³ Ralph și Adelin Linton, *The Lore of Birthdays* (New York, 1952), p. 8,18-20

⁴ Patrick Fairbairn, *The Imperial Bible-Dicționar*, vol. 1 (Londra, 1874), p. 225

⁵ The Catholic Encyclopedia, vol. 10 (New York, 1911), p. 709

au participat mulți oameni. În ziua sărbătorii zilei de naștere, se pare că Irod a avut parte și de un dans erotic din partea ficei Irodiadei. La aceste sărbători idolatre, oamenii se lăsau în desfrâu trupului.

Apostolul Petru nu numai că interzice ținerea unei sărbători idolatre ci și participarea la aceste evenimente:

„Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite” (1 Petru 4:3)

Iar apostolii la Conciliu de la Ierusalim au poruncit Neamurilor să se ferească de idolatrie:

„De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea aceluia dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace zugrumate și de sânge” (Fapte 15:19-20)